

Prof. dr. A.A. Kaptein is emeritus hoogleraar Medische psychologie. In deze reeks interviewt hij kankerpatiënten over hun ziekte, behandeling en de reacties van hun omgeving.

Alles uit de kast

Mevrouw Van de G. (71) heeft sinds twee jaar buikvliescarcinoom. Na chirurgie en HIPEC krijgt ze nu PIPAC-behandeling in trialverband. Ze zoekt actief naar nieuwe behandelingen, ook in het buitenland.

'Het was heel raar, want ik voelde me niet ziek. Opeens had ik de diagnose. De blindedarm was gesprongen en die had de buikvlieskanker veroorzaakt. Ze wisten de primaire tumor niet. Ik deed mee aan een trial, met drie PIPAC en op het einde een HIPEC. Van mijn schaambeentot aan mijn borstbeen ben ik open-gesneden, en daarna werd ik gespoeld met hete chemo. Ik dacht: ik ben ervan af. Maar erna heb ik zes keer een ileus gehad, dat is echt verschrikkelijk. Er zat een tumor achter de dunne darm, die dat steeds triggerde. Ik kwam weer in een traject van chemo, maar ik bleef fysiek fit; mijn mentale instelling was ook: ik wil vooruit. Maar een paar maanden geleden hoorde ik: er is niets meer aan te doen. Ik kwam niet meer in aanmerking voor een HIPEC. Ik kon het niet accepteren. Ik voelde mij goed en dat is nog steeds zo.

'Ik ben op internet gaan zoeken; er is zoveel gaande in de medische wereld. Ik moet zorgen dat ik in leven blijf, dan kom ik misschien straks toch voor een behandeling in aanmerking. Die kanker groeit door. Ik vond een studie waaraan ik ga meedoen. Een behandeling in trialverband in Gent: PIPAC, verneveling van chemotherapie in de buikholte. Bij mij staat alles in het teken van hoop. Ik heb hoop. Mijn oncoloog snapt dat heel goed, die stip aan de horizon. Waar doe ik het anders voor? Zo creëer ik eigenlijk mijn eigen leven.

'Nu heb ik gelukkig ook nog van een Duitse internist advies gekregen. Die zei: "U moet als u chemo krijgt 's morgens en 's avonds olie kauwen." Nog nooit van gehoord, maar het werkt fantastisch. Een dessertlepel olie en daar moet je vijftien minuten in je mond op kauwen. De gifstoffen van de nacht spuug je er dan zo uit.

'Als ik niet aan de chemo ben, dan denk ik: ik leef. Ik ben niet mijn ziekte. Ik ga vanavond bridgen; ik loop iedere dag tussen de vijf en tien kilometer. Goddank heb ik kanker en ben ik niet dement. Ik heb het er nooit over, behalve als het zich aandient. Je kruipt in je schulp. Je kruipt in je eigen verdriet en op een gegeven moment is dat klaar. Nu heb ik weer die trial in Gent. Als ik dit kan doorstaan, heb ik langer te leven. Na de laatste kijkoperatie ben ik bij een natuurbegraafplaats geweest en heb daar een plekje uitgezocht. Ik wil euthanasie plegen als ik echt zo slecht word dat het niet meer leuk is. Dan doen we er een spuit in.

'Ik heb geboft met de artsen. Ik ben van hen afhankelijk. Het klinkt heel simpel, maar het is zo. Mijn oncoloog heeft mij aan alle kanten geholpen. Hij is voor mij een halfgod. Een heel goede verstandhouding heb ik met hem.

beeld: privé-archief

'Ik ben niet mijn ziekte.'

'Ik wil weten wat er gebeurt en hoe ik mij ga voelen na de operatie. Wat kan ik verwachten en wat kan ik doen? Net als dat olie kauwen. Hoe houd ik mij gezond? Ik ben heel streng voor mijzelf. Op die manier heb ik het gevoel dat ik het zelf in de hand houd. Ik ben niet mijn ziekte, ik heb het gevoel er zelf grip op te hebben. Ik heb grip door wat ik heb gevonden in België. Ik ben nog niet klaar hier. Bij mij staat alles in het teken van hoop. Je moet ballen hebben om door te gaan. Dat is zwaar. Ik neem het heft in eigen handen. Daar moeten ze ook aan wennen, misschien dat het in de toekomst meer gebeurt. Dat mensen mondiger worden. 'Ik heb er veel van geleerd. Ik was nogal van het pleasen van iedereen. Nu kom ik op de eerste plaats en dat kan ook niet anders. Dan is het maar zo als iemand het niet prettig vindt. Dat vond ik voorheen erg vervelend.

'Kanker is ook een spel met jezelf: natuurlijk weet ik heel goed wat ik heb. Toch geef ik er niet aan toe. Ik maak de wereld mooier dan die is, om een horizon te hebben. Ik zit nooit bij de pakken neer. Akelige dingen zet ik opzij, die beheersen niet mijn leven. Verdriet ook niet. Depressiviteit doe ik niet aan. Ik ben nooit boos geweest dat ik dit heb. Zoveel mensen hebben het. Het is celdeling, de vraag is wanneer je het krijgt. Wel heb ik gedacht: hoe kom je ervan af. Hier zit niemand op te wachten, KA-UU-TEE-ziekte.' ←